

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 19CoPr/3/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3113231474
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 01. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Beáta Čupková
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2016:3113231474.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Beáty Čupkovej a sudkýň JUDr. Aleny Záhumenskej a JUDr. Gabriely Janákovkej v právnej veci navrhovateľky O., zastúpenej H. proti odporcovi T., zastúpený R., o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru a o náhradu mzdy, na odvolanie navrhovateľky proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 29. októbra 2014, č.k. 20Cpr 5/2013-93, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e .**

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd návrh navrhovateľky zamietol. V odôvodnení svojho rozhodnutia citoval ust. § 59 ods. 1, § 17 ods. 2, § 38 ods. 4, § 61 ods. 1, 2, § 62 ods. 1, 7, § 63 ods. 1 písm. b), ods. 2 písm. a), § 74 a § 77 Zákonníka práce. Rozhodol na základe výsledkov vykonaného dokazovania, z ktorého mal za preukázané, že účastníci konania boli v pracovno-právnom vzťahu na základe pracovnej zmluvy zo dňa 23.04.1997, dojednaného na dobu neurčitú s nástupom navrhovateľky do práce dňa 15.05.1997 a s jej zaradením na pracovnú pozíciu referent pre podateľňu na útvare interných služieb u odporcu ako zamestnávateľa. V konaní vedenom na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 26C/111/2011 bola určená za neplatnú výpoveď daná navrhovateľke odporcom pre nadbytočnosť zo dňa 28.01.2011. Potom ako rozsudok súdu nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť, odporca navrhovateľke prácu neprideľoval pre prekážky v práci na strane zamestnávateľa a vyplatil jej náhradu mzdy. Medzi účastníkmi nebolo sporné, že odporca doručoval navrhovateľke na pracovisku dňa 28.08.2013 výpoveď pre nadbytočnosť zamestnanca podľa § 63 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce, ktorú navrhovateľka odmietla prevziať. Navrhovateľka sa domáha určenia neplatnosti tohto jednostranného právneho úkonu. Súd prvého stupňa konštatoval, že naliehavý právny záujem podľa § 80 písm. c) O.s.p. v danej veci vyplýva priamo z ust. § 77 Zákonníka práce a navrhovateľka skončenie pracovného pomeru uplatnila v zákonnej lehote. Zároveň konštatoval, že pracovný pomer navrhovateľky u odporcu, ktorý je obcou, bolo treba posudzovať podľa zákona č. 522/2003 Z. z. o výkone práce vo verejnom záujme, a keďže tento zákon neobsahuje ustanovenia o skončení pracovného pomeru, napadnutú výpoveď vyhodnotil podľa Zákonníka práce v znení platnom a účinnom v čase vykonania posudzovaného právneho úkonu (§ 1 ods. 2 písm. a), § 1 ods. 4 zákona č. 522/2003 Z. z.), ako aj podľa ustanovení Občianskeho zákonníka (subsidiárna pôsobnosť stanovená v § 1 ods. 4 Zákonníka práce). Z hľadiska všeobecných náležitostí, ktoré musí spĺňa výpoveď ako každý právny úkon, súd prvého stupňa nezistil nedostatky. Mal za to, že neuvedenie dátumu vyhotovenia výpovede nemá žiaden vplyv na platnosť a účinky tohto právneho úkonu. V tejto súvislosti uviedol, že Zákonník práce s poukazom na jeho ust. § 17 ods. 2, ani osobitný zákon neurčujú, že výpoveď z pracovného pomeru, na ktorej chýba formálna náležitosť, a to dátum jej vyhotovenia, je z tohto dôvodu neplatná. Považoval za rozhodujúce, že boli dodržané formálno-právne podmienky platnosti tohto právneho úkonu stanovené v ust. § 61 ods. 1 Zákonníka práce, pretože výpoveď bola vyhotovená písomne a bola doručená navrhovateľke.

Poukázal na tú skutočnosť, že odporca doručoval navrhovateľke výpoveď na pracovisku dňa 28.08.2013 za prítomnosti svedkov a aj z vyjadrenia navrhovateľky vyplýva, že táto ju odmietla prijať, čo má za následok, že výpoveď sa považuje za doručenú v ten deň s poukazom na ust. § 38 ods. 4 veta posledná Zákonníka práce. Nepovažoval za dôvodné ani tvrdenie navrhovateľky, že výpoveď je neplatná z dôvodu, že neobsahovala dôkladné odôvodnenie výpovedného titulu pre navrhovateľku, nakoľko odporca vo výpovedi jasne uviedol, že výpoveď dáva navrhovateľke z dôvodu jej nadbytočnosti podľa § 63 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce. Uviedol v nej, že na základe rozhodnutia Mesta O. č. X/XXXX, účinného od 30.08.2013, dochádza za účelom zníženia stavu zamestnancov s cieľom zvýšenia efektívnosti práce a optimalizácie procesov na MsÚ k organizačným zmenám, s čím súvisí aj znížovanie stavu zamestnancov a pracovná pozícia navrhovateľky - referent pre podateľňu útvaru interných služieb je zrušená. V dôsledku toho sa stala navrhovateľka nadbytočnou pre odporcu, ktorý ju nemá možnosť zamestnávať podľa pracovnej zmluvy, a to ani na kratší pracovný čas v mieste, ktoré bolo dohodnuté ako miesto výkonu práce. Ide teda o skutkovo a právne vymedzenie dôvodu skončenia pracovného pomeru takým spôsobom, že nie je zameniteľný s iným dôvodom. Nie je nevyhnutné dôvod pre skončenie pracovného pomeru rozoberať do podrobností. Súd prvého stupňa konštatoval, že na rozdiel od výpovede zo dňa 28.01.2011, ktorej platnosť bola posudzovaná v konaní vedenom na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 26C/111/2011 bola výpoveď zo dňa 28.08.2013 platne prerokovaná so zástupcami odborovej organizácie, pôsobiacej u odporcu. Konštatoval, že výpoveď bola prerokovaná dňa 23.08.2013 a doručená navrhovateľke bola dňa 28.08.2013. Bola tak naplnená hmotnoprávna podmienka § 74 Zákonníka práce. Súd prvého stupňa konštatoval, že výpoveď bola navrhovateľke daná dňa 28.08.2013 na základe ustanovenia § 63 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce. Podmienkou použitia tohto výpovedného dôvodu je organizačná zmena u zamestnávateľa, nadbytočnosť zamestnanca a príčinná súvislosť medzi organizačnou zmenou a nadbytočnosťou zamestnanca. Súd prvého stupňa mal za preukázané, že o organizačnej zmene, v príčinnej súvislosti s ktorou sa stala navrhovateľka u odporcu nadbytočnou, bolo rozhodnuté odporcom, a to písomným rozhodnutím č. X/XXXX zo dňa 20.08.2013. Mal za nesporné, že obsahom organizačnej zmeny boli vnútorné organizačné zmeny s cieľom zabezpečiť efektívnosť práce, optimalizáciu procesov na mestskom úrade s nižším počtom zamestnancov, v dôsledku čoho bolo z nadbytočnosti zrušených 6 pracovných pozícií: údržbár, referent - podateľňa útvaru interných služieb, špecialista dodávateľských činností - infraštruktúra, koordinátor aktivačných činností, špecialista pre komunikáciu, referent pre klientske centrum. Uviedol, že navrhovateľka bola v zmysle jej pracovnej zmluvy zaradená na pracovnú pozíciu referent - podateľňa útvaru interných služieb, teda na pracovnú pozíciu, ktorá bola zrušená na základe predmetného rozhodnutia o organizačnej zmene. Keďže z rozhodnutia o organizačnej zmene a ďalších listín v spise vyplýva, že odporca k dátumu dania výpovede nedisponoval žiadnym voľným miestom, ktoré by mohol navrhovateľke ponúknuť, nemohol si voči nej splniť ponukovú povinnosť podľa § 63 ods. 2 písm. a) Zákonníka práce. Navrhovateľka sa stala pre odporcu nadbytočnou a preto jej bola daná výpoveď. Bezprostrednou príčinou nadbytočnosti navrhovateľky teda bolo rozhodnutie o organizačnej zmene o znížení počtu zamestnancov. V konaní bol preukázaný skutkový dôvod, na základe ktorého navrhovateľka dostala od odporcu výpoveď z nadbytočnosti. Pracovný pomer navrhovateľky bol založený pracovnou zmluvou zo dňa 23.04.1997 a po určení neplatnosti výpovede danej navrhovateľke dňa 28.01.2011 rozsudkom Okresného súdu Trenčín, sp. zn. 26C/111/2011, na základe ustanovenia § 79 ods. 1 Zákonníka práce platí, že pracovný pomer navrhovateľky u odporcu neskončil, ale trval ďalej. Preto nebolo potrebné, aby odporca vydával rozhodnutie o vytvorení pracovného miesta navrhovateľky, na absenciu ktorého rozhodnutia poukazoval právny zástupca navrhovateľky v súvislosti s argumentáciou, že nové pracovné miesto pre navrhovateľku nebolo rozhodnutím odporcu vytvorené a logicky nemohlo byť ani zrušené. Z dokazovania zároveň vyplynulo, že potom, ako nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť rozsudok Okresného súdu Trenčín, sp. zn. 26C/111/2011, ktorým bola určená za neplatnú skoršia výpoveď, daná odporcom navrhovateľke, sa navrhovateľka dostavila na pracovisko, no odporca jej prácu nepridelil z dôvodu prekážok v práci na strane zamestnávateľa podľa § 142 ods. 3 Zákonníka práce. Odporca v tomto smere poukazoval na znížovanie stavu zamestnancov nielen k 01.02.2011, ale aj k 01.06.2011, keď v rámci hromadného prepúšťania bol počet zamestnancov znížený o 42 zamestnancov. Samotná navrhovateľka potvrdila, že zo strany odporcu jej bola daná informácia, že nemajú pre ňu zatiaľ prácu, že má ísť domov a bude jej vyplácaná náhrada mzdy, ktorú jej zamestnávateľ skutočne vyplácal. Uvedené znížovanie počtu zamestnancov u odporcu nespochybňovala ani navrhovateľka. Odporca teda nemohol navrhovateľke pridelovať prácu a výrok rozsudku Okresného súdu Trenčín, sp. zn. 26C/111/2011, na základe ktorého pracovný pomer navrhovateľky trval, rešpektoval odporca tak, že navrhovateľke počas prekážok v práci

na strane zamestnávateľa vyplácal náhradu mzdy v sume jej priemerného zárobku. Pokiaľ navrhovateľka poukazovala na účelovosť konania odporcu, keď potom, ako sa stal rozsudok Okresného súdu Trenčín, sp. zn. 26C/111/2011 vykonateľným, jej odporca nepridelil prácu podľa pracovnej zmluvy, ale následne jej dal výpoveď, súd prvého stupňa uviedol, že je vo výlučnej kompetencii zamestnávateľa, kedy a na základe akých skutočností pristúpi k rozhodnutiu o organizačnej zmene, a ktorých pracovných pozícií sa toto rozhodnutie dotkne. Zákon umožňuje zamestnávateľovi, aby reguloval počet svojich zamestnancov a ich kvalifikačné zloženie tak, aby zamestnával len taký počet zamestnancov a v takom kvalifikačnom zložení, ktoré zodpovedá jeho potrebám. Navyše, na základe rozhodnutia o organizačnej zmene, bolo okrem pracovnej pozície navrhovateľky zrušených ďalších 5 iných pracovných pozícií u odporcu a traja ďalší zamestnanci sa stali nadbytočnými a aj výpovede pre nich boli prerokované zástupcami zamestnancov. Situácia, keď u odporcu od roku 2011 dochádza k znižovaniu počtu zamestnancov a rozhodnutím odporcu o organizačnej zmene zo dňa 20.08.2013 došlo k zrušeniu 6 pracovných pozícií, vrátane navrhovateľkinej pracovnej pozície, nenásvedčuje účelovosti konania odporcu. Neplatnosť výpovede nemôže spôsobiť ani fakt, že po zrušení jednej pracovnej pozície referent pre podateľňu ostala u odporcu ešte jedna rovnaká pracovná pozícia, na ktorej pracuje iná zamestnankyňa, ktorá mala podľa názoru navrhovateľky túto pracovnú pozíciu pre ňu uvoľniť, pretože v tomto smere je na vôli zamestnávateľa, ktorého z pracovníkov, ktorí sa v dôsledku organizačnej zmeny stali nadbytočnými, vyberie a rozviaže s ním pracovný pomer výpoveďou z dôvodu nadbytočnosti, a ktorého zamestnanca na ostávajúcej rovnakej pracovnej pozícii ponechá. Poukázal na závery rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 29.01.2009, sp. zn. 3 Cdo 33/2008, podľa ktorého, ak zamestnávateľ na základe svojho rozhodnutia o organizačných zmenách znižuje počet zamestnancov v rovnakom pracovnom zaradení, o výbere zamestnanca, ktorý je nadbytočný, rozhoduje výlučne zamestnávateľ a súd nie je oprávnený v tomto smere rozhodnutie zamestnávateľa preskúmať. Z týchto dôvodov považoval za nehospodárne a nepotrebné vykonať navrhovateľkou navrhnuté dokazovanie výsluchom svedkov N. Y. L. a Y. W. L., ktorí sa podieľali na príprave výpovede navrhovateľky a výsluch svedkyne Y. W., ktorá pracuje na pracovnom mieste referent pre podateľňu u odporcu a vyžiadať jej osobný spis. Nakoľko mal z vykonaného dokazovania zistený skutkový stav v rozsahu dostatočnom pre rozhodnutie o uplatnenom nároku, návrhom navrhovateľky na doplnenie dokazovania nevyhovelo. S poukazom na uvedené skutočnosti dospel k záveru, že v danom prípade boli splnené všetky zákonné predpoklady pre platnosť výpovede danej navrhovateľke odporcom dňa 28.08.2013, z ktorého dôvodu návrh navrhovateľky v celom rozsahu zamietol. Zároveň uviedol, že pokiaľ odporca v závere svojho písomného vyjadrenia k návrhu na začatie konania navrhol určiť výpoveď za platnú, nejde o vzájomný návrh odporcu podľa § 97 O.s.p., ale o negatívne vymedzenie petitu návrhu navrhovateľky v časti, v ktorej sa domáhala určenia neplatnosti výpovede. Podľa § 151 ods. 3 O.s.p. vyslovil, že o náhrade trov konania rozhodne samostatným uznesením do 30 dní od právoplatnosti rozsudku.

Proti rozsudku podala v zákonom stanovenej lehote odvolanie navrhovateľka, ktorá sa domáhala zrušenia napadnutého rozsudku a vrátenia veci súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Zároveň si uplatnila náhradu trov odvolacieho konania. Súdu prvého stupňa vytýkala neúplné zistenie skutkového stavu veci, pretože nevykonala navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 205 ods. 2 písm. c) O.s.p.) a nesprávne právne posúdenie veci (§ 205 ods. 2 písm. f) O.s.p.). Dôvodila, že na pojednávaní vo veci navrhovala prostredníctvom svojho zástupcu predloženie ďalších listinných dôkazov, ktoré k svojmu návrhu nemohla zaobstarať, a ktoré boli k dispozícii výslovne len odporcovi. Navrhla výsluch svedkov, ktorí by objasnili okrem iného skutkový stav organizačnej štruktúry pracovných pozícií u odporcu v čase - dňa 17.07.2013 (ktorý bol prvým dňom hlásenia sa do nástupu navrhovateľky do zamestnania po právoplatnosti rozsudku Okresného súdu Trenčín, č.k. 26C/111/2011-152 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne, č.k. 19Co/359/2012-180, ktorým bola predchádzajúca výpoveď daná navrhovateľke zo strany odporcu určená za neplatnú) a od toho dňa až do času dania výpovede navrhovateľke dňa 28.08.2013 by svedkovia objasnili ďalšie procesy, otázky a fakty spojené s ukončením pracovného pomeru navrhovateľky. Súdu prvého stupňa vytýkala, že zamietol jej návrh na výsluch svedkov N. Y. L., Y. W. L., Y. W. a predloženie osobného spisu zamestnankyne podateľne Y. W., nevykonaním ktorých dôkazov nedostatočne zistil skutkový stav veci. Tým, že v odôvodnení napadnutého rozsudku opísal obsah návrhu navrhovateľky, obsah vyjadrenia odporcu k návrhu a nezaoberal sa argumentmi a návrhmi podanými na pojednávaní vo veci a žiadosťou navrhovateľky o predloženie ďalších dôkazov a predvedenie (zrejme mala na mysli predvolanie) svedkov, ktorí by vypovedali vo veci, považuje napadnutý rozsudok za arbitrárny a rozporný s článkom 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Zároveň dávala do pozornosti odvolaciemu

súdu tú skutočnosť, že súd prvého stupňa sa so vzájomným návrhom odporcu vyporiadal tak, že tento kvalifikoval ako negatívne vymedzenie petitu návrhu navrhovateľky v časti, v ktorej sa domáhala určenia neplatnosti výpovede. Navrhla, aby odvolací súd sa zaoberal aj náhradou trov konania za späťvzatie vzájomného návrhu z strany odporcu.

Odporca v písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu navrhol potvrdenia napadnutého rozsudku. Mal za to, že dôkazy, ktoré navrhla navrhovateľka, neboli potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností a súd prvého stupňa svoje rozhodnutie nevykonať navrhnuté dôkazy odôvodnil dostatočne. Zastával názor, že v danej veci nedošlo ani k pochybeniu súdu ohľadne nesprávneho právneho posúdenia veci. Poukazoval na to, že z obsahu jeho podania zo dňa 31.03.2014, označeného ako „Vyjadrenie“ je zrejmé, že daným podaním nemal záujem uplatniť proti navrhovateľke vzájomný návrh, ale v rámci tohto podania reagoval na skutkové okolnosti a právnu argumentáciu navrhovateľky, uvedenú v podanom návrhu a v závere negatívne vymedzil petit podaného návrhu. V tomto podaní odporca neuplatňoval žiadne práva, ktoré mal voči navrhovateľke tak, ako to vyžaduje ust. § 97 ods. 1 O.s.p. Uvedené preukazuje aj skutočnosť, že prvostupňový súd vyhodnotil podanie odporcu ako podanie, ktorým realizoval odporca svoje procesné právo vyjadriť sa k návrhu podanému navrhovateľkou, čo odporca potvrdil aj na pojednávaní dňa 29.10.2014. Pokiaľ navrhovateľka v podanom odvolaní namieta, že súd prvého stupňa nedostatočne zistil skutkový stav veci, nakoľko nedovoliť vykonať navrhovateľkou navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, uviedol, že z návrhu navrhovateľky na pojednávaní na doplnenie dokazovania vyplýva, že navrhovateľka neuviedla žiadne významné právne skutočnosti, ktoré by súd prvého stupňa mal prostredníctvom výpovede navrhovaných svedkov overiť. K argumentácii, odôvodňujúcej opodstatnenosť výpovede pani W. uviedol, že povinnosť zamestnávateľa preradiť zamestnankyňu, ktorá v tom čase pracovala na predmetnej pozícii na inú prácu a dosadiť tam navrhovateľku, nevyplýva zamestnávateľovi zo Zákonníka práce, ani iného všeobecne záväzného právneho predpisu. Zamestnávateľ postupoval v súlade so Zákonníkom práce, keď z dôvodu existencie prekážok (nemožnosť pridelenia práce v zmysle pracovnej zmluvy) vyplácal navrhovateľke náhradu mzdy. Zastával názor, že súd prvého stupňa sa v predmetnej veci vysporiadal vo svojom rozhodnutí so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami, tvoriacimi základ pre rozhodnutie, a keďže všetky rozhodujúce skutočnosti boli v konaní zistené, nepochybil, keď odmietol vykonať navrhovateľkou navrhnuté dôkazy. Trval na tom, že výpoveď daná navrhovateľke spĺňa všetky podmienky vyžadované platnými právnymi predpismi, a je preto platná.

Krajský súd prejednal vec podľa § 212 ods. 1 O.s.p. na pojednávaní nariadenom podľa § 214 ods. 1 O.s.p., doplnil dokazovanie výsluchom svedkyne Y. W. L. a systematizačným projektom odporcu so stavom k 31.07.2013, 01.08.2013, 01.09.2013 a zistil, že odvolanie navrhovateľky nie je dôvodné, z ktorého dôvodu je potrebné rozsudok okresného súdu podľa § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správny potvrdiť.

Odvolací súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce námietky, ktoré boli v odvolaní navrhovateľkou vznesené a v plnom rozsahu sa stotožňuje so skutkovými i právnymi závermi súdu prvého stupňa. Odvolacie námietky navrhovateľky sú totožné s námietkami, ktoré uplatnila pred súdom prvého stupňa, tieto nemohli privodiť zmenu napadnutého rozsudku. Ani v odvolacom konaní neboli preukázané také skutočnosti, ktoré by mohli mať za následok odlišné rozhodnutie vo veci. Z daného titulu odvolací súd si osvojil dôvody napadnutého rozsudku a v podrobnostiach na ne v zmysle § 219 ods. 2 O.s.p. odkazuje. Na doplnenie správnosti dôvodov rozhodnutia súdu prvého stupňa odvolací súd dodáva nasledovné.

Odvolanie proti rozsudku súdu prvého stupňa možno v zmysle § 205 ods. 2 O.s.p. odôvodniť len okolnosťami uvedenými v citovanom zákonom ustanovení pod písm. a) až f).

Podaným odvolaním navrhovateľka okrem iného namietala, že súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonala navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností a vytýkala aj nesprávne právne posúdenie veci (odvolacie dôvody podľa § 205 ods. 2 písm. c) a f) O.s.p.).

Preskúmaním veci odvolací súd zistil, že dôvody na odvolanie, ktoré navrhovateľka v podanom odvolaní uplatnila, nie sú dané.

V zmysle ust. § 205 ods. 2 písm. c) O.s.p. odvolanie proti rozsudku možno odôvodniť tým, že súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonala navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností v prípade, ak účastník navrhol dôkaz, ktorý bol spôsobilý preukázať

právne významnú skutočnosť pre rozhodnutie vo veci samej a súd ho nevykonal. K tomuto odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že opodstatnenosť odvolacieho dôvodu podľa § 205 ods. 2 písm. c) O.s.p. nie je daná v prípade, ak účastník navrhne vykonanie akéhokoľvek dôkazu a súd ho nevykoná, ale musí ísť o také dôkazy, ktoré sú pre rozhodnutie vo veci samej dôležité, čím je zvýraznený princíp nezávislosti súdu. Princíp voľného hodnotenia dôkazov, zakotvený v zákonnej právnej úprave konania pred súdmi, ktorá ustanovuje podmienky uplatňovania základného práva na súdnu ochranu, v spojení so zásadami spravodlivého procesu a zásadou spravodlivého rozhodnutia veci, umožňuje totiž sudcovi vykonať len tie dôkazy, ktoré podľa jeho uváženia k takémuto rozhodnutiu vedú. Inak povedané, súd nemá povinnosť vykonať všetky navrhované dôkazy, pokiaľ tým neporuší zásady spravodlivého procesu, t. j. ak po starostlivom zvážení všetkého, čo vyšlo za konania najavo, vrátane skutočností, uvádzaných účastníkmi konania, dospeje k záveru, že ďalšie dokazovanie už pre náležité zistenie skutkového stavu a zákonné a spravodlivé rozhodnutie vo veci nie je potrebné.

Nie je procesným porušením, ak súd nevyhovie všetkým dôkazným návrhom. Avšak i napriek tejto skutočnosti odvolací súd doplnil dokazovanie výsluchom svedkyne Y. W. L.. Výsluchy ďalších navrhovaných svedkov N. Y. L. a Y. W. neboli pre posúdenie veci podstatné a nemohli preukázať také skutočnosti, z ktorých by bolo možné vyvodiť iný záver, než vyvodil súd prvého stupňa.

Pokiaľ ide o ďalší odvolací dôvod, uvádzaný navrhovateľkou podľa § 205 ods. 2 písm. f) O.s.p., nesprávnym právnym posúdením veci je pochybenie súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav, teda prípad, kedy bol skutkový stav posúdený podľa iného právneho predpisu, než ktorý správne mal byť použitý, alebo ak síce bol aplikovaný správne určený právny predpis, ale súd ho nesprávne interpretoval (nesprávne vyložil podmienky všeobecne vyjadrené v hypotéze právnej normy a v dôsledku toho nesprávne aplikoval vlastné pravidlo, stanovené dispozíciou právnej normy). Ani opodstatnenosť tohto odvolacieho dôvodu nebola odvolacím súdom zistená.

Pokiaľ navrhovateľka považovala rozsudok súdu prvého stupňa za arbitrárny a rozporný s článkom 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, odvolací súd k tejto odvolacej námietke uvádza, že povinnosť súdov odôvodniť rozhodnutia spôsobom uvedeným v § 157 ods. 2 O.s.p. je jedným z princípov riadneho a spravodlivého procesu. Z odôvodnenia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Stav, kedy rozsudok nespĺňa náležitosti uvedené v § 157 ods. 2 O.s.p., vo svojich dôsledkoch vedie k tomu, že sa stáva nepreskúmateľným.

V danom prípade obsah rozhodnutia súdu prvého stupňa zodpovedá zákonným požiadavkám v zmysle ust. § 157 ods. 2 O.s.p. Súd prvého stupňa uviedol rozhodujúci skutkový stav, opísal priebeh konania, stanoviská oboch procesných strán k prejednávanej veci, vysvetlil, čoho sa navrhovateľka odvolaním domáha a čím v konaní argumentovala a uviedol právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávajúci prípad, z ktorých vyvodil svoje právne závery. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Odvolací súd vzhľadom k uvedeným skutočnostiam dospel k záveru, že skutkové a právne závery súdu prvého stupňa nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s článkom 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, a že odôvodnenie odvolaním napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa ako celok spĺňa parametre zákonného odôvodnenia. Za porušenie základného práva, zaručeného v článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v žiadnom prípade nemožno považovať to, že súd prvého stupňa neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv navrhovateľky. Skutočnosť, že navrhovateľka sa s názorom súdu prvého stupňa nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého postupu a rozhodnutia súdu prvého stupňa.

Predmetom konania bolo posúdenie zákonnosti rozhodnutia zamestnávateľa - odporcu o výpovedi z pracovného pomeru danej navrhovateľke. Výpoveď je jednostranný právny úkon smerujúci ku skončeniu pracovného pomeru. Pre rozhodnutie v danej veci bolo preto významné posúdiť, či boli splnené hmotnoprávne podmienky výpovede danej odporcom navrhovateľke.

Z obsahu spisu nepochybne vyplýva, že navrhovateľke bola odporcom daná výpoveď podľa § 63 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce, podľa ktorého zamestnávateľ môže dať zamestnancovi výpoveď iba z

dôvodov, ak sa zamestnanec stane nadbytočným vzhľadom na písomné rozhodnutie zamestnávateľa alebo príslušného orgánu o zmene jeho úloh, technického vybavenia a zníženie stavu zamestnancov s cieľom zvýšiť efektívnosť práce alebo o iných organizačných zmenách.

Podľa ustálenej judikatúry súdov k predpokladom pre výpoveď danú zamestnávateľom zamestnancovi platí podľa § 63 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce to, že o zmene úloh zamestnávateľa, jeho technického vybavenia, o znížení stavu zamestnancov s cieľom zvýšiť efektívnosť práce alebo o iných organizačných zmenách prijal zamestnávateľ alebo príslušný orgán písomné rozhodnutie, podľa ktorého sa konkrétny zamestnanec stal nadbytočným, a že je tu príčinná súvislosť medzi nadbytočnosťou zamestnanca a prijatými organizačnými zmenami, t. j. že sa zamestnanec stal práve v dôsledku takéhoto rozhodnutia nadbytočným. Pre výpoveď z pracovného pomeru podľa § 63 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce je súčasne charakteristické, že zamestnávateľ i naďalej môže zamestnancovi pridelať prácu, avšak jeho práca nie je v ďalšom období potrebná, lebo sa stal nadbytočným vzhľadom k rozhodnutiu o zmene úloh zamestnávateľa, technického vybavenia, o znížení stavu zamestnancov s cieľom zvýšiť efektívnosť práce alebo o iných organizačných zmenách. Pre záver, či bolo prijaté takéto rozhodnutie o organizačnej zmene, nie je významné, ako zamestnávateľ svoje rozhodnutie označil. Podstatné je, či rozhodnutie zamestnávateľa sledovalo zmenu úloh zamestnávateľa, jeho technického vybavenia, zníženie stavu zamestnancov s cieľom zvýšiť efektívnosť práce alebo o iných organizačných zmenách, alebo či podľa svojho obsahu alebo účelu smerovalo k inému cieľu. Ak rozhodnutie zamestnávateľa bolo skutočne prijaté na dosiahnutie zmeny úloh zamestnávateľa, jeho technického vybavenia, zníženia stavu zamestnancov s cieľom zvýšiť efektívnosť práce alebo iných organizačných zmien, bol splnený hmotnoprávny predpoklad pre platnú výpoveď z pracovného pomeru podľa § 63 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce. V prípade, že rozhodnutím zamestnávateľa boli od začiatku sledované iné než uvedené ciele, a že teda zamestnávateľ v skutočnosti len predstieral prijatie takéhoto rozhodnutia, je treba dôvodiť, že rozhodnutie o organizačnej zmene nebolo prijaté. Na tomto závere nič nemení to, že rozhodnutie zamestnávateľa o organizačnej zmene nie je právnym úkonom podľa § 34 Občianskeho zákonníka, a že ho nemožno preskúmať z hľadiska platnosti podľa zásad v ustanovení § 37 a nasl. Občianskeho zákonníka a v ustanovení § 15 a nasl. Zákonníka práce, nejedná sa tu totiž o takýto prieskum, ale o posúdenie, aké rozhodnutie bolo prijaté, a či ide o rozhodnutie významné z hľadiska § 63 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce.

Z obsahu spisu vyplýva, že odporca skončil s navrhovateľkou pracovný pomer výpoveďou podľa § 63 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce pre nadbytočnosť s tým, že výpovedná doba začala plynúť dňa 01.09.2013 a uplynúť mala 30.11.2013. Ako dôvod výpovede uviedol, že na základe Rozhodnutia Mesta O. č. X/XXXX, účinného dňa 30.08.2013, dochádza za účelom zníženia stavu zamestnancov s cieľom zvýšenia efektívnosti práce a optimalizácie procesov MsÚ k organizačným zmenám, s čím súvisí aj znižovanie stavu zamestnancov a pracovná pozícia navrhovateľky referent pre podateľňu útvaru interných služieb je zrušená. Uviedol, že v súlade s § 74 Zákonníka práce bola výpoveď vopred prerokovaná Odborovou organizáciou U. pri MsÚ O. dňa 23.08.2013 a zmena organizačnej štruktúry bola prerokovaná so zástupcami zamestnancov dňa 20.08.2013. Ďalej uviedol, že vzhľadom ku skutočnosti, že v dobe od 01.09.2013 nemá pre navrhovateľku k dispozícii žiadnu inú vhodnú prácu, ktorú by jej mohol pridelať, nastane na strane zamestnávateľa prekážka v práci podľa § 142 ods. 3 Zákonníka práce. Počas trvania prekážky na strane zamestnávateľa navrhovateľke poskytne náhradu mzdy v sume jej priemerného zárobku.

Odvolací súd na základe vykonaného dokazovania dospel k zhodnému záveru ako súd prvého stupňa, že u odporcu došlo k organizačnej zmene, a to v dôsledku Rozhodnutia primátora Mesta O. č. X/XXXX zo dňa 20.08.2013 o organizačnej zmene na MsÚ v O.. Navrhovateľka pracovala u odporcu na pracovnej pozícii referent podateľne útvaru interných služieb, keď po nadobudnutí právoplatnosti rozsudku Okresného súdu Trenčín, č.k. 26C/111/2011-152 zo dňa 24.08.2012 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 09.05.2013, č.k. 19Co/359/21012-180, ktorým bolo určené, že výpoveď zo dňa 28.01.2011, daná navrhovateľke odporcom, je neplatná (z dôvodu, že táto nebola vopred prerokovaná so zástupcami zamestnancov podľa § 74 Zákonníka práce), navrhovateľka bola opätovne zaradená na pracovnú pozíciu referent - útvaru interných služieb - podateľňa, ktorá skutočnosť nepochybne vyplýva zo systematizačného projektu MsÚ v O. so stavom k 01.08.2013. Z výsluchu svedkyne Y. W. L., vypočutej odvolacím súdom, vyplýva, že nakoľko odporca si bol vedomý povinnosti vytvoriť pre navrhovateľku po predchádzajúcom rozhodnutí súdu o neplatnosti výpovede pracovné miesto, toto miesto bolo v organizačnej štruktúre odporcu vytvorené. Nakoľko reálne nemala

navrhovateľka možnosť uvedenú prácu vykonávať, odporca vo vzťahu k navrhovateľke uplatnil ust. § 142 ods. 3 Zákonníka práce a vyplácal jej mzdu. V dôsledku organizačnej zmeny na základe Rozhodnutia primátora č. X/XXXX zo dňa 20.08.2013 podľa systematizačného projektu MsÚ O. so stavom k 01.09.2013 miesto navrhovateľky bolo zrušené. Odvolací súd uvádza, že právnu relevanciu nemá tvrdenie navrhovateľky, že miesto „referent podateľne“ na útvare interných služieb stále existuje a zrušené nebolo.

Zo systematizačného projektu so stavom k 01.09.2013 je nepochybné, že pracovná pozícia referent - podateľňa zostala zachovaná len na útvare klientského centra a matriky v počte 1, ktorá pracovná pozícia je obsadená inou zamestnankyňou. Pokiaľ sa jedná o námietku týkajúcu sa toho, že uvedená pracovná pozícia mala byť ponúknutá navrhovateľke, táto námietka neobstojí z dôvodu, že odporca zamestnankyňu, ktorá pracuje na pozícii referent - podateľňa útvaru klientského centra a matriky, neprijal počas sporu o neplatnosť rozviazania pracovného pomeru.

Odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že pred rozhodnutím primátora č. X/XXXX na útvare interných služieb - referent - podateľňa boli dve miesta, z ktorých sa v dôsledku organizačnej zmeny u odporcu, ktorá mala za následok zmenu koncepcie fungovania odporcu, jedno miesto rušilo. Výpoveď bola z organizačných dôvodov daná navrhovateľke. V zmysle ustálenej judikatúry súdov platí, že rozhodnutie o výbere nadbytočného zamestnanca patrí výlučne zamestnávateľovi a správnosť tohto výberu súd preskúmavať nemôže. Miesto, ktoré zostalo zachované, pracovná pozícia referent pre podateľňu na útvare interných služieb bola presunutá na útvar klientského centra a matriky. Na tejto skutočnosti nič nemení, že zamestnankyňa pani S. na tejto druhej pracovnej pozícii skončila pracovný pomer dohodou (nie z organizačných dôvodov). Ku skončeniu pracovného pomeru dohodou sa rozhodla sama bez toho, že by sa jej miesto rušilo, jej miesto bolo obsadené zamestnankyňou odporcu z inej pracovnej pozície. Následne bol pracovný pomer ukončený z organizačných dôvodov s navrhovateľkou. Organizačnou zmenou - rozhodnutím primátora zo dňa 20.08.2013 tak bolo zrušené miesto, ktoré bolo už v novej organizačnej štruktúre odporcu vytvorené po rozhodnutí súdu o neplatnosti skončenia pracovného pomeru navrhovateľky pre jej nadbytočnosť spolu s ďalšími piatimi pracovnými pozíciami. V prípade, ak by odporca pracovnú pozíciu navrhovateľke po rozhodnutí súdu nevytvoril a nemal jej možnosť ponúknuť inú prácu, navrhovateľka by u odporcu zostala v stave „nezaradená“, ktorá skutočnosť by za danej situácie rovnako viedla odporcu k skončeniu pracovného pomeru s navrhovateľkou z organizačných dôvodov.

Na základe uvedených skutočností odvolací súd dospel k záveru, že návrh navrhovateľky nie je dôvodný, výpoveď daná navrhovateľke je platná a uplynutím výpovednej doby pracovný pomer navrhovateľky u odporcu skončil.

Pokiaľ navrhovateľka súdu prvého stupňa vytyka, že „podaný vzájomný návrh odporcu“ kvalifikoval ako negatívne vymedzenie petitu návrhu navrhovateľky v časti, v ktorej sa domáhala určenia neplatnosti výpovede, odvolací súd konštatuje, že súd prvého stupňa sa pri posudzovaní podania odporcu, doručeného súdu prvého stupňa dňa 02.04.2014, žiadneho pochybenia nedopustil. Odporca sa uvedeným podaním, označeným ako „Vyjadrenie k žalobe o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru a náhrady mzdy“ vyjadril k návrhu navrhovateľky. Pri posudzovaní jeho obsahu je zrejmé, že sa nejedná o protinávrh, ale ako uviedol odporca, realizoval len svoje procesné právo vyjadriť sa k podanému návrhu.

Na uvedenej skutočnosti nič nemení nesprávna formulácia odporcu v závere jeho podania. Rozhodujúcou okolnosťou je, že súd prvého stupňa správne postupoval, keď podanie posúdil podľa jeho obsahu v súlade s prejavenu vôľou odporcu.

Záverom odvolací súd konštatuje, že sa nezaoberal všetkými námietkami, obsiahnutými v odvolaní, keď odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá a ani nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. Uvedený záver vyplýva z jednoznačne ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky i Ústavného súdu Slovenskej republiky.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodne súd prvého stupňa podľa § 224 ods. 3 O.s.p.

Rozhodnutie bolo senátom prijaté jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.